

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobkyně: **M. Y.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2023, č. j. 16 Az 23/2023-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2023, č. j. OAM-729/ZA-ZA11-D07-2023. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublin III“), je státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany Spolková republika Německo.

[2] Stěžovatelka přicestovala do České republiky letecky dne 25. 12. 2022 na německé vízum s platností od 23. 12. 2022 do 13. 1. 2023. Dne 4. 6. 2023 požádala o mezinárodní ochranu s tím, že žádost podává z důvodu pomluvy svého manžela (Y. B., nar. X). V Kazachstánu se totiž podle jejího tvrzení vdávala jedna slečna, která podle muslimských tradic musí být panna. Tou však nebyla, což dávali lidé z okolí za vinu manželovi stěžovatelky. Lidé mu začali vyhrožovat, stejně jako stěžovatelce, proto se rozhodli společně z Kazachstánu vycestovat. Dcera stěžovatelky (A. B. A., nar. X) zůstala v Kazachstánu, zeť jí vozí do soukromé školy, aby se nepomstili i jí. Žádný jiný problém stěžovatelka v zemi

původu nemá. Záměrně si s manželem vyřídili vízum do Německa, aby je nebylo snadné najít, avšak v Německu nikdy pobývat nechtěli. Původně si s manželem mysleli, že mají vízum platné 90 dní. Když ale zjistili, že je platné kratší dobu, obrátili se na právníka, který jim poradil požádat o mezinárodní ochranu. Stěžovatelka také výslovně uvedla, že na území Evropské unie žádné příbuzné nemá.

[3] Žalovaný vydal rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť státem příslušným pro posouzení žádosti je s ohledem na vydané německé vízum Spolková republika Německo. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval otázkou, zda existují v případě Německa závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Výslovně uvedl, že systémové nedostatky azylového řízení v Německu neshledal, stejně jako je neshledal Soudní dvůr EU, ani Evropský soud pro lidská práva. Německo je považováno za bezpečnou zemi původu, ve které stěžovatelce nehrozí žádné nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalovaný odkázal na obsah správního spisu a v něm založené podklady týkající se azylového systému v Německu. Dále žalovaný uvedl, že stěžovatelka žádné příbuzné na území EU nemá. Německo je příslušné i k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatelčina manžela, do Německa tak budou cestovat společně. Také v Německu mohou společně pobývat v soukromém ubytování na místě, které si sami zvolí. V případě jakýchkoli obtíží pak mohou kontaktovat příslušné německé orgány. Stěžovatelka se v souvislosti s německými orgány s žádnými problémy v minulosti nesetkala, Německo je schopno zajistit pro žadatele bezpečí prostřednictvím svých institucí a policie.

[4] Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou městský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Městský soud uvedl, že společný azylový systém vychází z předpokladu, že se členské státy EU považují navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Meritorně se podanou žádostí o mezinárodní ochranu zabývá ten stát, který je k tomu příslušný. Za běžných okolností přitom není důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl na svém území pronásledování či působení vážné újmy u státních příslušníků třetích zemí. Městský soud výslovně uvedl, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je důvěrné, proto sama skutečnost, že stěžovatelka obdržela německé vízum, pro ni nemůže být bezpečnostním rizikem. Městský soud se ztotožnil s hodnocením žalovaného, že v Německu bude stěžovatelce garantována shodná právní ochrana jako v České republice. Podle městského soudu je dokonce větší pravděpodobnost korupce v České republice než v Německu. Německo je natolik rozlehlou zemí s velkým počtem obyvatel, že ani obava stěžovatelky z jejího nalezení v Německu osobami ze země původu není důvodná. Tvrzení o možném způsobení újmy v Německu považoval soud za nevěrohodná. Pokud má totiž stěžovatelka za to, že majetkové poměry příbuzných nevěsty z Kazachstánu jim umožní stěžovatelku v Německu nalézt, nebylo soudu zřejmé, proč nemá stěžovatelka shodnou obavu ohledně vypátrání její dcery přímo v Kazachstánu.

[5] Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, ve které současně požádala o přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka namítala, že rozhodnutí žalovaného a městského soudu se nezaobírá možností pronásledování stěžovatelky i na území státu, do kterého je předmětné správní řízení předáváno, proto je stěžovatelka pokládá za nepřezkoumatelná. Zadruhé pak namítala, že městský soud nezohlednil, že se rozhodnutí žalovaného nijak nezaobíralo přiměřeností rozhodnutí a jeho dopady do života

pokračování

stěžovatelky, která je v České republice integrována, má zde funkční zázemí, ubytování i příslib zaměstnání. Stěžovatelka proto navrhla jak zrušení napadeného rozsudku, tak rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena.

[8] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským, resp. městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[9] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal naplnění některého z výše uvedených typových případů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přijatelná.

[10] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že napadený rozsudek městského soudu je plně přezkoumatelný. Městský soud reagoval na všechny námitky obsažené v podané žalobě a zdůraznil, že ohledně azylového systému v Německu nepanují žádné pochybnosti. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že k hodnocení azylového systému členského státu EU v rámci rozhodování správního orgánu o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že k řízení je příslušný jiný členský stát EU podle nařízení Dublin III, existuje bohatá judikatura.

[11] V rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, rozšířený senát NSS uvedl, že „*evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí [srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších, jenž je v zásadě aplikovatelný i za současné právní úpravy]*.“ Dublinský systém totiž stojí na předpokladu, že s žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet v zásadě srovnatelně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě (k tomu viz také rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2018, č. j. 5 Azs 129/2018-53). Možnost vyvrácení této domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (viz bod 23 rozsudku NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

[12] Z těchto předpokladů městský soud i žalovaný v nyní posuzované věci vycházel. Městský soud se výslovně v bodech 23. a 24. odůvodnění napadeného rozsudku zabýval tím, zda je možné považovat obavy stěžovatelky z jejího přesunu do Německa za důvodné, a dospěl k závěru, že nikoli. Městský soud výslovně uvedl, že stejně jako v České republice může stěžovatelka i v Německu pobývat v soukromém ubytování na zvoleném místě. V případě obtíží se může obrátit na odpovědné orgány či na policii. Městský soud také výslovně zdůraznil, že Německo je schopno ochranu stěžovatelce zajistit, přičemž stěžovatelka důvodnost svých obav z pobytu v Německu nijak neosvědčila. S tímto obecným hodnocením německého azylového řízení (resp. s absencí existence systémových nedostatků) se ostatně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, viz již uvedený rozsudek č. j. 5 Azs 129/2018-53; nebo usnesení ze dne 11. 9. 2018, č. j. 5 Azs 240/2018-21.

[13] Pokud jde o tvrzení, že žalovaný ani městský soud nehodnotili přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do života stěžovatelky, k tomu Nejvyšší správní soud pouze stručně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí žalovaného. Ten se výslovně konkrétními poměry stěžovatelky zabýval, když uvedl, že stěžovatelka nemá na území České republiky žádné příbuzné, ani jiné blízké sociální vazby a nepotýká se s žádným zdravotním omezením. Na území ČR pobývá se svým manželem, k jehož žádosti o mezinárodní ochranu je rovněž příslušné Německo. Oba disponují dostatečnými finančními prostředky k zajištění svých životních nákladů, a mají tak možnost zajistit si v průběhu svého pobytu v Německu dokonce vyšší komfort (viz str. 5 rozhodnutí žalovaného). Městský soud pak detailněji konkrétní skutečnosti nehodnotil – dlužno však dodat, že mu k tomu stěžovatelka s ohledem na obsah žalobních bodů bližší prostor neposkytla.

[14] Za této situace musel Nejvyšší správní soud uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Odpověď na uplatněné námitky lze z dřívější rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vysledovat, přičemž pochybení, která stěžovatelka uplatňovala jako důvody podané kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud neshledal. Kasační stížnost proto v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se s ohledem na skutečnost, že odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[16] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že o návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nerozhodoval, neboť rozhodl po učinění nezbytných procesních úkonů rovnou o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

5 Azs 321/2023 - 27

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu